

K 513 / 911.

Kedlemér, június 12. 1850.

Kedves Barátom! Leveled, néhány nap óta felcsöppe, s ol-
vasatlanul hever asztalomon, legalább nem említes
pedig eides barátságát, hogy ez így történik; keserves
dolgozati törengésekkel veszem át a kezem. Témáim
is hevesen ápolom; hi fiam himlőben megholt,
feleségem is a szorongó bajok legirozatosbika, a
mellfakadásom ereje sok részben így keletkezett. Ha nem
ha mi lesz ez: mellfakadás, mert habár nem
érezem is, de ismerek minden nőnek van ezen igro-
nyai bajról. Tehát temetnem is vágyom, s gondol-
kodom, hogy saját egészségem is megfogy a sok nyugtalanság
s a fájdalom alatt. Holond a hi szűz, - boldogtalan
lány kinek függnie kell valakinek; a hi egyetért a
világban min az újjal, az a szűzesség.

Bajaimnak is a nagyábról már vege lesz: sietek vála-
kolni fincsen látszó levelekre. Töröm farsa az ember
eides farsán! Mi sokan látszó egyenlő az életben,
s mind itó alatt megbarátkozunk, meghasonlunk, s
moss kibekülnék. Legalább te ezen hibák látszó le-
ni pedig az mindem: mi mindenképp nem mentünk so-
vább az első szadimunk, a megbarátkozásnál; s valaminek
nem töreng megkasálni, nincs hátrig szingemelődise.
Ha én tud haragudni vagy neheztelni tudnék: ez több
volna az önkéntesnek. Mi miniszr kisán állattunk, félre
éres és balmagyarítás töreng nem töreng, s hogy Gell.
fudorokba raport uolso leveledet válassz nékünk hágyam:
amat oia elgyomorvult, nem neheztel, vol; s hogy
sietőbb sem érintkezünk: a forralalmi időt s mai
kiváltságok nagy befolyással voltak rá. Egyébként
mindenesetre hiba volt.

Elgyomorvultam barátság uolso leveledet,

Prognosztika vagy ezzel valóban valaminek nem károsan,
lak, de igen gyengének, hi a legaharabb bánásmód,
a legembertelenebb paráztatás, matolygva szűrad vöd.
mi orán emberben, midőn mondd: "vedd így mintha
haragdosd arva volna". sőt fenyegetéssel hogy engem (!)
fogsz is egész dolgot fordójának s odakal karnani, ha
megbánásomhoz én nem követelek. Ez csak elbromonizáció
de el nem idegenítette tőled, — s erodáciis röviden gar.
emberek nyitvánitán arva se ei én ismerősöm hi a
reájénii ármánylódói kitalálta. Jóllesmi nem is gondol.
tan sok, némiképp mondtam volna rólad. Ei hogy nem
gyűnszem meg egy percre is barátságot lenni: isen legyen bízom
sajám!

Olvasiam versedet, melyben az ő gyamiható
lalálánál berelty. Mi engemet illet: legpígyorabb bánat,
mai köis is kisméltan beune a salentamoz, ei sajnálom
zivenből a gemies, hogy kacalmos működésben megfa
sahytatom, ha ugyan meggharagghatom; de a szomszéd ei kiz
engem nem érdekel, — nem bírol elég nagy lenni, hogy
nem értelmes bánásmódok elfelejsem. Kelem minülésere
kalva van; s a koldusról minél berelni?

Élli mindezen nem törzén aróia idős barátságon
hogy egymáshoz nem látnak? Tudod se ei, tudom én ei;
érvényes ei — hallgassunk.

Drágais jólesed nem igen vigasztaló, — ei még
ei most ömlőim kell, hacsak ezt hallgasson ei rólad, mely min
den este jött auzi jót ezzel pozitív nyomoránál.

En aróia megnőtültem. Vole egy kis kálmaia fiam.
élek minie falusi pap csendesen, egybenesébeu majd nem
ar együggységig; néha firtaloz valannis, egyebarsán lehangol,
va vaggis egészre. Fodalom nincs! — a deél fűt ninesen
nemzet ei nincs! — senmi, senmi sing!

Egyebarsán jót mondd, hogy a kiz megmaradunk
gaclataramt gonosz egymáshoz, — kúlőitén irányomban, nem
vole gyűlésig a tudósokra, — hallgassam, de beszélek, —
barátságot valóban, minie vaggis s ohajjal ar maradni.

Vedd ei igen nyilatkozatom előlésem, — s most
a nyilatkozásig isen álidos meg kédlel egyjén!

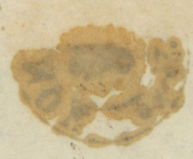
igai barátságot

Tompacinkily

K. 513/6

szag a
lan line
világbau

ol.
salam
Boysau
"a

ékü meg
ora el hi
letem, a
minél

A nagy János, unok barátilag.

Pusnok
Debreceen.

Nagy-Statonau
No. 1255.

1855
en
7